

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 6640/2021
09.12.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Марине Милановић, Данијеле Николић, Бранке Дражић и Бранислава Босильковића, чланова већа, у парници тужиоца Удружења осигуравача Србије – Гарантни фонд, чији је пуномоћник Славко Макаји, адвокат из ..., против тужених АА из ..., чији је пуномоћник Миомир Тасић, адвокат из ... и ББ из ..., чији је пуномоћник Синиша Стаменковић, адвокат из ..., ради регреса, одлучујући о ревизији туженог ББ, изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 777/21 од 26.05.2021. године, у седници одржаној 09.12.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог ББ, изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 777/21 од 26.05.2021. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог ББ, изјављена против пресуде Вишег суда у Врању Гж 777/21 од 26.05.2021. године.

Образложење

Правноснажном пресудом Вишег суда у Врању Гж 777/21 од 26.05.2021. године донетом у другом степену, ставом првим изреке, одбијене су жалбе тужених и потврђена пресуда Основног суда у Врању П 2384/17 од 25.12.2020. године, којом је остао на снази платни налог (решење Првог основног суда у Београду П 87830 од 22.11.2010. године) и тужени обавезани да тужиоцу солидарно исплате на име регреса износ од 315.000,00 динара са законском затезном каматом на износ од 91.000,00 динара од 19.10.2009. године до исплате и на износ од 224.000,00 динара са законском затезном каматом од 24.12.2009. године до исплате, као и 77.600,00 динара на име трошкова парничног поступка са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом другим изреке другостепене пресуде одбијен је захтев друготуженог ББ за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену друготужени је изјавио посебну ревизију због погрешне примене материјалног права и на основу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је у границама својих овлашћења на основу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 49/13–УС, 74/13–УС, 55/14, 87/18 и 18/20) оценио да у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса и уједначавања судске праксе, као

ни новог тумачења права, узимајући у обзир врсту спора и садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге за усвајање тужбеног захтева. Наиме, нижестепени судови су обавезали тужене да солидарно исплате тужиоцу на име регреса тражени новчани износ, из разлога што је тужилац исплатио оштећенима накнаду за штету претрпљену у саобраћајној незгоди који је проузроковао првотужени употребом моторног возила, које је моменту настанка саобраћајне незгоде било у власништву друготуженог. С обзиром да је спорно правно питање везано за конкретну чињеничну подлогу и решење спорног односа странака и да је образложење побијане пресуде за одлуку о усвајању захтева тужиоца у складу са судском праксом у тумачењу и примени материјалног права (чл. 939. ст.1, чл. 154.ст. 1. и чл.174. Закона о облигационим односима и чл 99. у вези чл. 104. Закона о осигурању имовине и лица), на основу члана 404. став 2. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена ни као редовна.

Наиме, Законом о парничном поступку, чланом 468. став 1. прописано је да су спорови мале вредности спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе и да у таквом спору против одлуке другостепеног суда ревизија није дозвољена (члан 479. став 6), као и да је ревизија недозвољена ако је изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе (члан 403. ст. 1. и 3), осим из члана 404. овог закона (члан 410. став 2. тачка 5).

Побијаном пресудом, одлучено је у поступку о спору мале вредности из члана 468. став 1. ЗПП, јер се тужбени захтев односи на новчано потраживање које не прелази динарску противвредност 3.000 евра, из чега следи да ревизија није дозвољена, применом члана 479. став 6. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у другом ставу изреке.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић